

– van Woelderen achtte het derhalve verstandig, alle stukken voor te leggen aan de minister van justitie, mr. Th. Heemskerk; zij werden door deze goedgekeurd.¹

Inmiddels had van 't Sant opnieuw promotie gemaakt: in september '20 was hij benoemd tot hoofdcommissaris in Den Haag, de residentie. Hij kreeg daar een groot korps onder zich. Door zijn ondergeschikten werd hij gewaardeerd als een verstandige, capabele chef. Menigeen viel het evenwel op dat hij op ruime voet leefde, ruimer dan met zijn salaris in overeenstemming viel te brengen. Zo liet hij in het midden van de jaren '20 tussen Den Haag en Scheveningen een grote villa bouwen, 'Windekind'.² Hoe kwam hij aan al dat geld? In hoge Haagse kringen was vrij algemeen bekend dat van 't Sant van tijd tot tijd moeilijkheden oploste die uit het particuliere leven van prins Hendrik, echtgenoot van koningin Wilhelmina, waren voortgevloeid – er werd dan wel aangenomen dat hij van het hof financiële beloningen ontvingen had. Tot het grote publiek drong dit alles niet door (de pers zweeg er over) – het zag de Haagse hoofdcommissaris als een figuur die het respect verdiende waarop hij al op grond van zijn functie aanspraak maakte.

Eind '34 nu werd, geheel onverwachts, bekendgemaakt dat aan van 't Sant met ingang van 1 januari '35 (hij was toen dus een-en-vijftig jaar) eervol ontslag verleend was met behoud van zijn pensioenrechten. Officieel werd daarbij te verstaan gegeven dat dat ontslag geschied was om medische redenen. Inderdaad, hij had in '34 een operatie ondergaan, maar het was zijn naaste medewerkers opgevallen dat hij al van medio '32 af onder grote psychische spanningen gestaan had. Hier en daar was er ook wel iemand die wist wat de oorzaak van die spanningen was, en ook tot sommige journalisten was doorgedrongen dat in '32 bij de minister van justitie een aanklacht wegens oplichting tegen van 't Sant ingediend was – de minister had die aanklacht aan de Haagse procureur-generaal doorgegeven, die procureur-generaal had beslist dat niet tot vervolging moest worden overgegaan, maar de zaak scheen daarmee niet afgelopen te zijn; althans, in de maanden die op van 't Sants ontslag volgden, kwamen enkele journalisten er achter dat in het gebouw van de Eerste Kamer regelmatig zittingen plaatsvonden van een kleine commissie die als een soort ereraad of scheidsgerecht optrad om vast te stellen of van 't Sant zich inderdaad aan oplichting schuldig had gemaakt. Van die commissie trad een vooraanstaand lid van de Eerste Kamer,

¹ Gerbrandy vernam dat pas in '45 uit de mond van van Woelderen die toen burgemeester van Vlissingen was; oud-minister Heemskerk was in '32 overleden.

² Tijdens de bezetting was er het *Judenreferat (IV B 4)* van de *Befehlshaber der Sicherheitspolizei und des SD* gevestigd.